

MRA-skuespill vist i Bodø

Sommeren er ikke den beste tid til å reise rundt med skuespill på — iallfall ikke her nord hvor den er så kort at man må forsøke å utnytte de få soldagene til andre ting enn til å gå i teater. Det var derfor med bange anelser jeg la veien til Folkets Hus torsdag kveld for å se de to skuespillene som en gruppe nordiske MRA-ungdommer reiser rundt og viser frem. I det strålende været var det vel ikke mange som hadde funnet veien dit. Men hva skjedde? Jo, praktisk talt stappende fullt hus, og for en stor del var det ungdommer som hadde møtt frem.

Ordfører Olav Hagen var fremme på scenen før skuespillene tok til og ønsket gruppen velkommen til Bodø. Han håpet at de ville finne seg til rette her i byen, og ønsket dem lykke til videre.

Det første skuespillet «Vinden vender», er skrevet av unge skandinavere som her gir et uttrykk

for sine erfaringer, og skuespillet slutter med en manende appell om det som de mener er verdt å bygge sitt liv på. Det handler om et kull gymnasiaster, og vi treffer både de livsglade, de revolusjonære og de kristne idealister — og så Gunnar, han som til å begynne med står alene midt i mengden, og vet at dersom man vil skape en revolusjon så er det alltid nødvendig å begynne med seg selv. Det nytter ikke med store ord og fakter, man må være vilige til å forandre seg selv. Frihet er ikke å gjøre hva man har lyst til, men å gjøre det som er rett. Skuespillet ender med at Gunnar klarer å vinne de andre for sitt livssyn.

Det andre skuespillet, «Stigen», er skrevet av den kjente journalist og forfatter, Peter Howard, og er et moderne drama. Det viser forskjellige mennesker som haster frem gjennom livet, og de impulser og krefter som avgjør deres handlemåte. Dramaet er symbolsk preget, og handlingen er tidløs. Den har foregått til alle tider, den gjør det i dag — og vil nok fortsette med det i fremtiden. Det handler om mannen som vil klatre til topps på samfunnets stige, om kreftene som skyver og puffer på ham, og hvordan han selv vik-

ler seg så inn i nettet at han bare er nødt til å følge med i løpet, og skyve sin personlighet til side. Han greier å bryte ut før det blir for sent — men mange er det som ikke klarer det.

Jeg skal ikke i denne anmeldelsen komme frem med personlige meninger for eller i mot bevegelsen Moralsk Opprustning, men som skuespill betraktet vil jeg nok si at det var «Stigen» som grep meg mest. Amatørskuespillerne gjennomførte sine roller på en slik måte at deres spill fengslet og virkelig ga tilskuerne noe å tenke på. Dessuten var handlingen så dagligdags, man kunne kjenne vår egen tid igjen, gjennom heltens møysommelige og hensynsløse klatring oppover samfunnsstigen.

«Vinden vender» var mere myn- tet på ungdommen, og de mange rolleinnehaverne spilte med en glød og begeistring som viste at de virkelig gikk inn for den saken de tror på. Likevel virket ikke selve opplegget overbevisende nok, det virket litt for lettvtint alt sammen og den manende slutte- appellen grep ikke på en slik måte som det nok var meningen at den skulle gjøre. Ros skal imid- lertid aktørene ha for scenefor- andringene som ble utført på en meget rask og dyktig måte, slik at det ikke oppstod merkbare og kjedelige pauser under forestil- lingen.

Nic.

15-04-046